talizirani bolesnici s bolestima pleure i drugih raznolikih etiologija. Na V. i VI. odsjeku smješteni su bolesnici s akutnim stanjima i gdje je trebala intenzivna njega.

Za njegov predani rad i njegovu stručnost dodijeljen mu je naslov *primarijus* 1965. godine.

Osvrćući se na stručno-znanstveni rad dr. Giunija, vidimo da je on kontinuirano bio vrlo aktivan ne samo u organizaciji svog odjela nego i u znanstvenoistraživačkom pogledu. Kao primjer za to ovdje ćemo spomenuti samo neke njegove radove: »Virtualni kapacitet i grudni kirurški zahvati« (Tuberkuloza, 1957.); »Klinički značaj laboratorijske rezistencije« (Habilitacijski rad, Sarajevo, 1959.); »Organizacija dispanzera u današnjem razvoju antituberkulozne borbe« (Tuberkuloza, 1963.); »Antituberkulozna borba na prekretnici« (Tuberkuloza, 1967.); »Organizacija hospitalne pulmološke službe« (Tuberkuloza, 1967.); »Kombinirano bolničko i vanbolničko liječenje tuberkuloze« (Tuberkuloza, 1968.).

Iz njegove bibliografije proizlazi da je sam i sa svojim suradnicima objavio pedesetak stručno-znanstvenih radova, uključujući doktorsku disertaciju 1976. godine. Naslov doktorske disertacije glasi: *Klinički značaj infekcije primarno rezistentnim mikrobakterijama tuberkuloze*.

Za doktora Giunija bez pretjerivanja treba ponoviti onu već poznatu izreku: *Samo dobar čovjek može biti i dobar liječnik*. Liberalan i veliki demokrat, ali i principijelan. Nenametljivo je branio svoje stavove, ali poštujući tuđa mišljenja i uvjerenja.

Svaki posjet njemu bio mi je velik događaj i doživljaj. Živio je, rekli bismo, gandijevski, a uvijek se osobito lijepo izražavao o svojim susjedima. Svaki put je to isticao i osjećao se u tome sretan i siguran pa ga je i to vezivalo za sumještane i ovaj kraj. U svakom pogledu može se reći da je bio uzoran građanin i ne samo veliki Bokelj već i čestiti rodoljub. Svoje domoljublje nikad nije tajio, ali ni isticao. Smatrao je da liječnik pripada svakom čovjeku. Sam izbor profesije »specijalist za plućne bolesti i tuberkulozu« govori o njegovu liku i djelovanju. On je u svim situacijama bio razborit, tih, miran, staložen, blage riječi i topla pogleda. Nikad povišena glasa ni suvišnih riječi. Svojom skromnošću i jednostavnošću osvajao je okolinu, a poglavito svoje pacijente. Njegova skromnost bila je izražena do te mjere da nije čeznuo za akademskim titulama i priznanjima, iako je bio veliki stručnjak na području pneumoftiziologije. Priznat i cijenjen kao takav, ne samo u ustanovama gdje je radio, svojoj okolini, već i diljem domovine Hrvatske, ali i u cijeloj bivšoj državi. Dokaz tomu su brojni stručni i znanstveni radovi. Nije bilo kongresa ni simpozija ili stručnog sastanka iz njegove struke na kojem nije aktivno sudjelovao. Njegova riječ i mišljenje bili su uvijek cijenjeni.

O liku i djelu Nenada Giunija moglo bi se još govoriti, i to uvijek u superlativima. Ne smijemo zaboraviti da je bio uzoran i poštovan otac. Svojim skromnim materijalnim mogućnostima, jer nije bio srebroljubac, odgojio je i visoko školovao svoju krasnu djecu, koja danas uspješno djeluju. Oni mogu i moraju biti ponosni što su imali dobrog, čestitog i plemenitog oca, koji nikad nije pravio razlike među ljudima, ni po materijalnom imetku ni po vjeri ni po nacionalnosti. Briga za bolesnika bila mu je osnovni zakon (*suprema lex*).

Prof. dr. Ivo Marinović

Dr. Željko Marković
(1. 10. 1942.–18. 2. 2005.)

Dr. Željko Marković rodio se u Koprivnici 1942. g. Osnovno i srednje obrazovanje završio je u rodnome gradu, da bi nakon toga započeo studij medicine u Zagrebu, gdje je i diplomirao godine 1972. Pripravnički staž obavio je u našoj ustanovi, a potom se opredijelio za psihijatriju te se zapolsio u svojstvu sekundarnog liječnika u Djelatnosti za neurologiju i psihijatriju ondašnjega Medicinskog centra. Od te je godine član HLZ-a, podružnice u Koprivnici. Odobrenu specijalizaciju iz psihijatrije uspješno završava 1984. godine te nastavlja rad na psihijatriji, u svojstvu odjelnog liječnika psihijatra, gdje radi drugi niz godina.

Pojavom prvih simptoma teške kronične bolesti biva prisiljen na povremena bolovanja, sve do konačnoga žalosnog kraja.

Kao rođeni Koprivničanac i zaljubljenik u svoj kraj, u koprivničkoj bolnici vjerno se posvećuje vrlo teškom i nezahvalnom poslu u nadasve zahtjevnoj struci. Potpuno se posvećuje najtežim psihijatrijskim bolesnicima, razumijevajući njihove probleme, pokazujući kod toga izuzetnu brigu i suosjećanje s obiteljima takvih teških bolesnika, a povremeno svoje ambicije u tom smislu ispunjava radom i s alkoholičarima i na samom odjelu i u klubovima liječenih alkoholičara. U svim tim radnim obvezama isticao se svim svojim osobnim karakteristikama, kao što su skromnost i samozatajnost, kolegijalnost i dobrota te vrlo korektan odnos prema bolesnicima, njihovim obiteljima, kolegama i svim suradnicima, koji će ga upravo po tim osobinama i pamtiti i ugraditi ga u svoja sjećanja kao nadasve dobrog kolegu i prijatelja.

Dr. Sanja Švarc-Janjanin